

Ο ΝΟΥΜΑΣ

54

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΟΣ Γ'. | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 2 του Γενναίου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ 'Οδός Οικονόμου: αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 129

Ο ΝΟΥΜΑΣ

Με το σημερινό του φύλλο μπαίνει στον τρίτο χρόνο. Αρχίζει λοιπόν να έχει κάπια ηλικία και αϊτός και μπορεί. Θαρρούμε, δώ κι εμπρός να περηφανεύεται όχι γιατί κατάφερε τίποτα σημαντικό, μά γιατί μπόρεσε να δείξει κάπια τυπική ματαική δουλιά, ακολουθώντας πιστά τον δρόμο που από το πρώτο φύλλο του γάστει.

Ο δρόμος αυτός είναι γεμάτος αγάθια — τὸ εἶπαί. Ἡ κακογλωσσιά, ἡ ζούλια, ἡ ἀγνωμοσύνη, ἡ βρισιά, ἡ προστυχιά καὶ τᾶλλα σταυραδέρφια τῆς μυριπρόσωπης Κακίας, κάθε ὥρα καὶ στιγμή μπαίνουν ἀπροσῆκιστα νὰ τὰντικέψουν τὸ δρόμο του. Μὰ καὶ τί μ' αὐτό; Σ' ἔτσι ἀγρία, σὰν τοῦ «Νουμά», τέτια καὶ χειρότερα ἐκπαιντῆται κανένας. Γι' αὐτὸ κι ὁ Νουμάς — οὐτε τὰ λογαριάζει καθόλου, μὰ κοιτάζει τὴ δουλιά του, γκρεμίζοντας ἀπὸ τὴν ἀμερὶὰ τὸ σαπιόκαστρο τῆς Ψευτιάς καὶ χτίζοντας ἀπὸ τὴν ἄλλη, σιγά σιγά, τὸ παλάτι ποὺ νὰ δεχταί μιά μέρα τὴ ξενιτεμένη Ρηγίστα μας — τὴν Ἀλήθεια.

Ἡμέρα αὐτὴ δὲ θάργγει νὰρθεῖ. Ὡρα τὴν ὥρα τὴνε περιμένουμε καὶ πολλὰ σημάδια μὰς δείχνουν τὸ γρήγορο ἐρχομὸ τῆς. Ὅσοι ἔχουνε μάτια τὸ βλέπουνε πὼς ἡ κακομοιριά μας ἔρτασε στὰπροχώρητο, καὶ δὲ χαρίζουνε πολλὰ χρόνια ζωῆς στὸ Ρωμαϊκό, ἀν ἔακολουθήσει ἀκόμα νὰ τὸ κυβερνάει, καθὼς σήμερα, ἡ Ψευτιά καὶ ἡ Ἀρμαλουσὴν. Ἀρχίττανε νὰ τὸ βλέπουνε καὶ νὰ νοιώθουνε πὼς πρέπει νὰ πέσουν καὶ γρήγορα, τὰ δυὸ αὐτὰ θεριά γιὰ νὰ ξανασάνει ὁ τοπος, νὰ πάρει ἀπάνω του, καὶ γιὰ νὰ ξεκαθαρωθεῖ ἡ Ρωμαϊκὴ Ψυχὴ, νὰ πετάξει λεύτερη σὲ οὐρανὸ καθάριο, τῆς ἀσυνείσθητης Σκέψης καὶ τῆς θετικῆς Δουλιᾶς.

Νὰ τὸ καλὸ σημάδι. Σὰ νοιώσει κανένας πὼς εἶναι ἀρρωστος θὰ ζητήσῃ καὶ τὴν γιατρεία του. Ὁ Ρωμαῖος ἀρχίζει νὰ τὴνε νοιώθῃ τὴν ἀρρώστια του. Θὰ τὴνε καλονοιώτῃ λοιπὸν, ἡ σωστότερα, θὰ νὰ γκαστεῖ νὰ νὰ τὴνε καλονοιώσῃ, καὶ τότε ἡ γιατρεία αὐθῆναι καθόλου δύσκολη. Μοναχὸς του θὰ τὴνε βρεῖ κι αὐτὴ.

Θαρρούμε πὼς ὁ «Νουμάς» γιὰ κάτι τέτιο δούλεψε καὶ δουλεύει. Μπαίνοντας τώρα στὸν τρίτο χρόνον του, ἀφοῦ εὐχαριστήσῃ δσους τὸν βοηθήσανε — εἴτε ὕλικα, εἴτε ἡθικά, εἴτε μὲ τὴν πολύτιμη συνεργασία τους — στὸν ἀγώνα του, ὑπόσχεται πὼς θὰ μένει πάντα πιστὸς στρατιώτης τῆς Ἀλήθειας.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ

Οἱ στίχοι τούτοι εἶναι θναλμένοι ἀπὸ τὸ ἀτύπωτο ἀκόμα ποίημα «Ἡ ἑλσέρα τοῦ Βασιλῆα». Στὸ 1918, τελειώνοντας ὁ χρόνος, ἀγναντεύει ὁ Παρνασσὸς τὸ στρατὸ τοῦ μεγάλου Βουλγαροχτόνου, καθὼς περνάει κι ἀπὸ καὶ πέρα, τραβώντας πρὸς τὴν Ἀθήνα, γιὰ τὸ προσκένημα τῆς Παναγίδος τῆς Ἀθηνιώτισσας μέγα στὸν Παρθενῶνα. Κ' ἔτσι γίνεται τὸ τραγοῦδι τοῦ.

Κι ἀγνάντεψαν τὸν Παρνασσό, κι ὁ Παρνασσὸς τοῦς
[εἶδε.

Κι ἔβλεπε τὸν ὄρατον, καὶ τὸν ὄρατον εἶπε...
Καὶ τὸ εἶπεν τὸ τραγοῦδι τοῦ τὰ στίματα καὶ οἱ ἔδρες
Τὸν ὄρατ' ἀνθοῦνε καὶ πετῶν κι ὅσα πετῶν καὶ στίκουν
Στὰ πλάγια, σὲ λαγυρίδια του, σὲ σπηλῆς, σὲς κορ-
[φές του.

Ἀκούει τὸν ὄρατον, καὶ τὸν ὄρατον εἶπε...
Ἐγὼ εἶπα ὁ ὄρατος Παρνασσὸς καὶ ἡ Ἀλάουσα ἡ ἑ-
[βραῖνα,
Κ' ἔβλεπε τὸν ὄρατον, καὶ τὸν ὄρατον εἶπε...
Στὸν ὄρατον, καὶ τὸν ὄρατον εἶπε...
Ἡ ὄρατος καὶ τὸν ὄρατον εἶπε...
[μοιάζουν

Εἶπα ὄρατος καὶ τὸν ὄρατον εἶπε...
Νῦν ὄρατος καὶ τὸν ὄρατον εἶπε...
Τὰ δυὸ καὶ τὸν ὄρατον εἶπε...
Ἡ ὄρατος καὶ τὸν ὄρατον εἶπε...
Καὶ τὸν ὄρατον εἶπε...
Καὶ τὸν ὄρατον εἶπε...
Ἡ ὄρατος καὶ τὸν ὄρατον εἶπε...
[τρέπα

Κάθε σοφίας ποὺ δόθηκε νὰ τὴ χαρῇ τὰνθοῦτον.
Κι ἀγάπες πλέξαν καὶ χοροὺς χοροῦν ἐδῶ πέρα
Θεοῦ καὶ ἡ δροσοπαλάστη καὶ ὁ χορογεννημένος.
Καὶ νῦν! σὲ πόδι μου ὁ ναὸς ὁ ἀλαφροκαμωμένος
Μὲ τὸ κεῖ τῆς μέλισσας καὶ τὸ φρεσὶ τοῦ κύνου,
Καρδιά τῆς γῆς, προσκύνῃ τῆς οἰκουμένης — τὸ αἶμα
Τοῦ δράκοντα τοῦ στοίχισι τὰ θέμεια καὶ πέσαν
Ἀπ' τόσην οἱ ἀσφαλίτες, καὶ τὰ δελφίνια πλέξαν
Ἀπ' τοὺς γαλοῦς, καὶ δούλεψαν γιὰ τὴ δική του δόξα.
Κ' ἔβριζε μὲ τὸ βόγγο μου τῆς δελφικῆς προφήτης
Τῆς τοῦ παρμιλῆτος, καὶ ἡ Κασταλία ποτίζει
Τὸν Πήρσσο καὶ φωνῇ τον, καὶ ὅλα τὰ μπαλαμῶνται.

Κι ἀντάμα μὲ τὸν κόσμο ἐμὲ, ποῦ δίχως νὰ πεθάνω,
Χάθηκα καὶ ξανάλαμπα σὲ ψῆλος τῆς Ἰδέας,
Ἐγὼ εἶπα ἡ πλάση, ἀπὸ φρεσὶ καὶ ἀπὸ δροσιά καὶ
[σάρκα,

Ποῦ χέρια σου καὶ μάτια σου καὶ αἰτιά σου τὰ μοιζῶ
Μὲ τὸ κορμὶ, μὲ τὴ γραμμή, καὶ μὲ τὸν ἦχο, κάθε
Φορὰ ποῦ ἐμένα μὲ γριᾶς, μὲ ψήλαφας, μὲ βλέπεις.

Κ' ἐγὼ εἶμαι σὲν ξεχειλιστὴ καὶ ἀπῶ σὲν καὶ τῆς
Γυνάικα, ποῦ ἐτοιμάζεται νὰ ρίξῃ τὸν καρπὸ τῆς,
Κ' ἐγὼ εἶπα ἡ ἑλσέρα, πανῶρα πάντα σέβει.
Τώρα οἱ θεοὶ καὶ οἱ φέροντες δὲν εἶναι καὶ, δὲν εἶναι.
Οἱ λειτουργοί, οἱ προφῆτες, τὰ τέμματα, οἱ παῖδες,
Τὰ γάλατα, οἱ χορηγοί, οἱ ναοί, καὶ οἱ θεσμοί, καὶ
[ἡ νύκτι,

Πᾶν δὲ πᾶν τὰ εἶδωλα, κατὰβαθα θαμμένα,
Καὶ βάσβαροι τὰ σόντουσαν καὶ Γαλιλαῖοι τὰ διόξαν.
Καὶ γίνανε δαιμόνια καὶ σαύχτοι τοῦ ἄλλου κόσμου.
Ὅσο ποῦ τῶν ὄρατ' ὄρατος καὶ τὸν ὄρατον εἶπε...
Μέσ' στὰνθοῦτον τοῦ σοφοῦ, σὲν ὄρατον εἶπε...
[μοιάζουν

Ἐβριζε καὶ τὸν ὄρατον εἶπε...
Ἐβριζε καὶ τὸν ὄρατον εἶπε...
Γιὰ πάντα ἡ ζωτικὴ ζωὴ σὲς ἔχασε, γιὰ πάντα.
Μὰ ἐγὼ δὲ χάθηκα μ' ὄρατος καὶ πάντα ἀπῶρα καὶ μὲ
Καὶ μ' ὄρα τὰ διαβατικά καὶ μὲ τὰ τέρατα ὄρα,
Καὶ μ' ὄρα ὄρατα εἶσατε καὶ μ' ὄρα ὄρατα εἶσατε.
Κ' οἱ ὄρατοι καὶ οἱ πέτρες, ζοῦν ἰδῶ γιὰ ζῆση ὄρα-
[φρονέτης.

Ὅλα εἶν' ὄρατοι καὶ ὄρατα. Γιατὶ ὁ θεὸς ποῦ τὸν
[πύλας

Ἀπάνω ἀπ' τοὺς θεοὺς θεὸς καὶ ἵνα ὄρατος δὲν ἔχει,
Νὰ τὰ χαλῶν βιάζεται, τρανὴ, μικρὰ, ὅσα πλάθει,
Καὶ αἰτὰ τὰ ὄρατα ποῦ ἡ γῆ γιὰ γοτασιὴν ὄραται.
Καὶ δεινὰ καὶ στασιὰ, μὲ τὴ σπανιὴ τὴν ἴδια
Τὸ χέρι τοῦ ἐλοθροῦ τοῦ βάζει ἀπάνω σ' ὄρα,
Κι ὅτι θωρεῖ ποῦ ὄρατος εἰσαμένος, τὰ πορνοεῖται.
Ὅχι γιὰ εἶν' ἀδιόφορος καὶ ἀλύπητος ὁ πλάστης.
Εἶναι κορυφὸς καὶ ἀμύλητος καὶ ἀξήγητος ὁ πλάστης.
Ὅλο τραβᾷ καὶ μάχεται νὰ καταφέρει καίτι,
Θεὸς ἀπάνω στοὺς θεοὺς, ποῦ ἀσύνετος γάζιζι.
Κι ὅσα παλὰ καὶ τοικίσιτὰ παραμεινέει καὶ ὄρα,
Γιὰ νὰ τὸν τρέξῃ ἀνέμποδα τὸ μυστικὸν τὸν δρόμο.
Κ' ἐγὼ εἶπα ἡ πλάση ἡ δίκωρη ποῦ δείχνουμι μα-
[μοιάζει

Μὲ καίσαρ καὶ καίσαρ, καὶ μὲ στολὴν γράντι,
Κ' ἐμὲ εἶναι τὰ πλάγια μου καὶ οἱ ζυγοὶ μου, πῆτε
Γυμνοὶ καὶ οδοκόκκιστοι, καὶ πότε μοῦ φοροῦνε
Τὴν καταχνιὰ πονιάμισο, τὸ σὺννεφο ματίλι.
Σὲν τὸ δοξάει τοῦ ὄρατον, τὰ χρώματα ὄρα τῶρα,
Ταυρίζοντάς τα ὄρατος ποῦ, φοροῦντάς τα ὄρατος
[θέλω.

16.180

2506